

Петар Свейличић

КОДЕРНИЦЕ

***

Они су присутни и преламају се као зраци
преко жалузина, тада их видим, на све се односе
што засја у том трену

отвара се и шири прозор са хиљаде млазева
који ме купају, са хиљаде млазева сребрних капи млека
са поља брестовских, јантарских, са стаза уроњених у мрежасту
модрину

притиснут тежином суровом, масивном
инерцијом масе са којом сагорева мој свет,

ја попут тучаног ливка низ које споро клизи оловна стаза
примио бих и светлост њихову, али тек досежем флуидне
маглене отиске који се затим разилазе и чиле

то су најсрећнији часови, та утрнућа свести
о властитој тежини, о тежини стотине тона блата
под вртешкама прозрачних ступова,

заковитланих у вихор који нестаје изван
твојих очију,
очију које су све то мени носиле.

♣♣♣

Марситасиа

Марситасиа улази у моју собу као у врт
нуди ми холограмски букет најдивнијих бића
нуди ми индиго пљуваоницу у коју урања свој млечни прст
Марситасиа коју прозваше демоном у подобју жене,
седа за мој сто и исписује, прекрасне, свете речи:

“Олоарис мори нетефет,
Уритир моорс ронотари,
Уритир моорс дисентема,
Олено, олено ур.“

♣♣♣

Читава је земља зачарана долина
Низ коју трче, све даљи и даљи Божији дечаци
Не могу да их пратим, али као да сам са њима,
Заједно летимо на најлакшим ножицама док се
Изнад нас спуштају viseће лествице
Срећемо успут бронзане статуе што су их
Неки баскијски дивови спуштали са неба,
Ветар нас носи ко шапат стихова Калевале
Читава је земља наше кретање ка мору
Венчање пролећа и јесени,
Сварена и Терда са Невионом, са Лиском
Онтине Шумске са Мероном Ка
Осмехе им дарујемо, и предуги наши праменови
Пале се и дуго дуго светле за њих,
Земља блиста и отиче низ лавинасте делте,
Сви смо скенирани ватром, и пролазимо кроз ватру
Додирујући се пламеним прстима

♣♣♣

Не помињи Картопа, не помињи Браска,
Помени Хателаинен снену и раскошну
Како ти прилази на прстима ружичастим,
Како те целива лагано ти косу са чела склањајућ
И једва дишеш, и вриснуо би, ал страх те суздржава,
Не буди Картопа, не буди Браска

Него у зору, изиђи у поље,
 У поље Сезамово, у полутаму месечевог поља Сезамовог,
 Убери нистин цвет рујних латица,
 Помажи чело, помажи усне
 И сањај Хателаинен,
 Чекај и сањај у нестварној комори
 Слушајући воду, слушајући водене принцезе,
 И беле невине реке
 Чућеш нас како плачемо
 Зови то сенком и светлошћу
 И неком давном мелодијом,
 Сенка је за времена, светлост је за времена,
 Хателаинен за времена је
 Прах нистиних лати
 Чуј онај месечев глас у пољу Сезамовом:
 “Олеора акка Лорис
 Акка ниста“

Велики бубњеви кидају
 виловне конце, жилишта сребрних сати,
 бука њихових тирада, разбија ваљкаста сунца
 повређује Невну и Јавену, ремети Моиру и Зелезну
 букачи раздиру опна, и у воћњацима Сторморума буде
 уснуле Лахте, буде Рожане.

Од Дорфа па До Светлог, до Јантарног,
 Велики бубњеви бију
 Призивајући Морта и Косану
 Мој глас се не чује, од кодерница,
 Од свитлиних кодерница мембра и алта.